

Terapeutyczny wpływ muzyki

Utrwalanie poprawnej wymowy jest procesem długofalowym i mozolnym, dlatego też logopeda powinien wykazać się pewną dozą inwencji twórczej i zastosować elementy uatrakcyjnijające zabawy i ćwiczenia, wykorzystując w tym celu muzykę. Zajęcia prowadzone w takiej formie zdecydowanie przyczynią się do wzrostu motywacji dziecka do ćwiczeń prawidłowej wymowy.

Najatrakcyjniejszą metodą pracy z punktu widzenia dziecka w tym okresie jest muzyka, która posiada terapeutyczny wpływ zarówno na dzieci zdrowe, jak i niepełnosprawne. Jej rola sprowadza się głównie do stymulowania oraz do usprawniania rozwoju przedszkolaka. Muzyka, inspirowany nią ruch oraz mowa rytmizowana i ekspresyjna mieszczą w sobie właściwości regulatywne w odniesieniu do motoryki, psychiki i zachowań społecznych dzieci¹.

Do pozytywnych aspektów muzyki należą:

- pobudzenie wyobraźni i ciekawości dziecka
- przedłużenie oraz wspieranie aktywności dziecka (zapobiega znużeniu)
- polepszenie koncentracje uwagi
- nauka panowania nad własnym ciałem (potrzeba zgodności ruchów z muzyką)
- wzbogacenie słownictwo dziecka poprzez piosenki
- trening wymowy poprzez piosenki
- pobudzanie zmysłu równowagi, kinestetycznego, dotykowego i słuchowego.

Zatem wykorzystanie muzyki w połączeniu z ruchem w terapii logopedycznej jest nieprzecenione. Przyczynia się bowiem ona do wzbudzania emocji, nawiązywaniu kontaktu z dzieckiem oraz stymulacji form uczenia się, a to z kolei prowadzi do uzyskania lepszych efektów przy wyzwalaniu poczucia bezpieczeństwa u dziecka. Realizowanie ćwiczeń, w których jednocześnie oddziałujemy takim samym bodźcem (muzyką) na procesy psychiczne (związane z percepcją i przeżyciem danego zjawiska) i układ ruchowo - neuromięśniowy powoduje, że

---

¹ Stadnicka J., *Terapia dzieci muzyką, ruchem i mową*, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne Warszawa 1998, s. 9.

odpowiednią terapią obejmujemy sferę psychiczną i ruchową dziecka². Muzyka, która towarzyszy ćwiczeniom odgrywa istotną rolę, ponieważ to ona organizuje ruch w czasie, a jej dynamika reguluje napięcie mięśniowe dzieci.

Specyfika muzyki i jej charakter określają rodzaj ekspresji ruchowej. Zatem charakter muzyki może wyciszać nadmierne napięcie psychiczne oraz pobudzać dziecko do spontanicznego lub zorganizowanej aktywności. Znaczną część ćwiczeń słuchowo-ruchowych organizuje muzyka, która zarazem stanowi ich nieodłączny element. Akompaniament muzyczny jest czynnikiem organizującym przebieg ruchu w czasie, sprzyja więc rytmizacji ruchów. Właściwie dobrana muzyka jest więc warunkiem prawidłowego przebiegu ruchu. Powinna ona podkreślać swym charakterem najistotniejsze elementy ruchowe ćwiczenia, jego specyfikę, a także dynamikę ruchu³. Warto zaznaczyć, iż czynnikiem inspirującym do ćwiczeń może być też tekst, czyli rytmizowane wierszyki i piosenki, który przejmuje wówczas funkcję muzyki.

Muzyka posiada ogromną moc, albowiem zaspokaja ona potrzebę przeżyć estetycznych oraz jest źródłem bezinteresownych wzruszeń. Odbiór muzyki jest czymś intymnym oraz mistycznym, ponieważ sprawia że się wzruszamy, zachwycamy, odczuwamy napięcie, pojawiają się w nas intensywne emocje.

Reasumując muzyka posiada potężny ładunek emocjonalny oraz siłę psychiczną, która pobudza:

- ciało (system mięśniowo – nerwowy)
- umysł (reakcja mózgu)
- emocje (postrzeganie i przeżywanie emocjonalne muzyki).

---

² Kilińska-Ewartowska E., *Logorytmika*, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Zakład Logopedii Lublin 1980, s. 54.

³ Tamże, s. 17.